

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 8 PŽ-1839/2020-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Raoula Dubravca, predsjednika vijeća, Josipa Turkalja, suca izvjestitelja i Mladena Šimundića, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja PAN TRADING d.o.o. u stečaju, Rijeka, Krešimirova 3/a, OIB 48980460741, kojeg zastupa punomoćnik Goran Marčan, odvjetnik u Rijeci, protiv 1. tuženika Stečajna masa iza BILJEMERKANT d.o.o. u stečaju, Osijek, Ilirska 48, OIB 59922178515, kojeg zastupa punomoćnik Duško Zec, odvjetnik u Osijeku, radi pobijanja pravne radnje u stečaju, odlučujući o prvotuženičkoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-2131/2013-100 od 13. prosinca 2013., u sjednici vijeća održanoj 18. kolovoza 2020.

p r e s u d i o j e

I. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-2131/2013-100 od 13. prosinca 2013. i sudi:

1. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

„I. Utvrđuje se da je Sporazum o osiguranju prijenosom prava vlasništva na nekretninama upisanim u zemljišne knjige zaključen između stranaka dana 3. prosinca 2007. bez učinka prema stečajnoj masi pa se prvotuženiku nalaže da u roku od 8 dana izda tužitelju tabularnu ispravu potrebnu za uknjižbu njegovog prava vlasništva na k.č. br. 15077/1 zgrada i dvorište – centralno skladište površine 4669 m², k.č. br. 15094/1 dvorište i medputi površine 93 m², k.č. br. 15100/2 dvorište i skladište plina površine 2120 m² i k.č. br. 1513/2 dvorište ploškov površine 237 m², sve upisane u zk. ul. 1778 k.o. Delnice II.

II. Nalaže se prvotuženiku da tužitelju u roku od 8 dana preda u posjed slobodne od osoba i stvari nekretnine k.č. br. 15077/1 zgrada i dvorište – centralno skladište površine 4669 m², k.č. br. 15094/1 dvorište i medputi površine 93 m², k.č. br. 15100/2 dvorište i skladište plina površine 2120 m² i k.č. br. 1513/2 dvorište ploškov površine 237 m², sve upisane u zk. ul. 1778 k.o. Delnice II.“

2. Odbija se zahtjev tužitelja Pan trading d.o.o. u stečaju za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 477.499,00 kn (četiristosedamdesetsedamtisućačetiristo-devedesetdevetkuna) kao neosnovan.

II. Nalaže se tužitelju Pan trading d.o.o. u stečaju naknaditi prvotuženiku Stečajna masa iza Biljemer Kant d.o.o. u stečaju troškove parničnog postupka u iznosu od 484.693,76 kn, u roku od osam dana.

III. Odbija se zahtjev prvotuženika Stečajna masa iza Biljemer Kant d.o.o. u stečaju za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 225.120,27 kn kao neosnovan.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom pod točkom I. izreke utvrđeno je da je Sporazum o osiguranju prijenosom prava vlasništva na nekretninama upisanim u zemljišne knjige zaključen između stranaka 3. prosinca 2007. bez učinka prema stečajnoj masi te je prvotuženiku naloženo u roku od osam dana izdati tužitelju tabularnu ispravu potrebnu za uknjižbu njegovog prava vlasništva na k.č. br. 15077/1 zgrada i dvorište - centralno skladište površine 4669 m², k.č. br. 15094/1 dvorište i medputi površine 93 m², k.č. br. 15100/2 dvorište i skladište plina površine 2120 m² i k.č. br. 1513/2 dvorište ploškov površine 237 m², sve upisane u zk. ul. 1778 k.o. Delnice II. Pod točkom II. izreke naloženo je prvotuženiku da tužitelju u roku od osam dana preda u posjed slobodne od osoba i stvari nekretnine k.č. br. 15077/1 zgrada i dvorište - centralno skladište površine 4669 m², k.č. br. 15094/1 dvorište i medputi površine 93 m², k.č. br. 15100/2 dvorište i skladište plina površine 2120 m² i k.č. br. 1513/2 dvorište ploškov površine 237 m², sve upisane u zk. ul. 1778 k.o. Delnice II. Navedenom presudom pod točkom III. izreke je naloženo prvotuženiku nadoknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 477.499,00 kn.

Presudu je prvostupanjski sud donio na temelju odredbe čl. 127. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03 i 82/06 i 116/10; dalje: SZ), vezano uz čl. 129. st. 1. SZ-a, ocijenivši da se u konkretnom slučaju radi o inkongruentnom namirenju. Podredno, prvostupanjski sud zauzima stajalište da su ispunjene i pretpostavke iz čl. 131. st. 1. i 2. SZ-a, odnosno, da pobijana pravna radnja predstavlja i namjerno oštećenje vjerovnika. O troškovima parničnog postupka je odlučio primjenom čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a.

Protiv presude žali se prvotuženik zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi u bitnom navodi da procesne pretpostavke iz čl. 141. st. 4. SZ-a, za donošenje presude nisu bile ispunjene. Naime, stečajni sudac nije točno odredio koju pravnu radnju će stečajni upravitelj pobijati i protiv kojih osoba će takva tužba biti podnesena. Tužba je podnesena bez odgovarajućeg odobrenja stečajnog suca što predstavlja bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/09, 88/01, 177/03, 88/05, 2/07, 84/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP). Tužba radi pobijanja podnosi se protiv osobe prema kojoj je pravna radnja poduzeta na temelju čl. 141. st. 4. SZ-a. Iz sadržaja izreke pobijane presude vidljivo je kako su obveze na izvršenje činidbe naložene samo prvotuženiku dok se iz sadržaja presude ne može zaključiti na koji način se ona reflektira na drugotuženika Cezar d.o.o., Rijeka, i zašto je drugotuženik tužbom obuhvaćen. Sporazumom koji je predmet tužbe tužitelj je pristupio drugotuženikovom dugu prema prvotuženiku te je zbog osiguranja tog potraživanja izvršen fiducijarni prijenos vlasništva tužiteljevih nekretnina. Dakle, ovom pravnom radnjom utemeljeno je neko opterećujuće pravo na dijelu tužiteljeve imovine jer je tužitelj na temelju Sporazuma pristupio

drugotuženikovom dugu pa se posljedica takvog pobijanja trebala ogledati u utvrđenju da je takvo stečeno opterećenje bez učinka prema stečajnoj masi. Pogrešan je stav prvostupanjskog suda vezan za vrijeme poduzimanja radnje jer radnja nije bila poduzeta u posljednjem mjesecu prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečaja. Dio obrazloženja koji se odnosi na postojanje posebnih pretpostavki za pobijanje propisanih čl. 131. SZ-a nejasan je i proturječan. Sporazum je imao za svrhu osigurati dospelja potraživanja tužitelja te poslužiti kao jamstvo da će tužitelj svoje obveze prema prvotuženiku nadalje redovno ispunjavati, dakle, nije se radilo o namjeri oštećenja drugih vjerovnika. Pogrešna primjena materijalnog prava ogleda se i u odmjeravanju parničnih troškova jer je pobijanom presudom naloženo isključivo prvotuženiku da tužitelju naknadi parnične troškove, dok takva obveza drugotuženiku nije naložena, što je protivno čl. 161. ZPP-a. Predlaže da ovaj drugostupanjski sud presudu preinači te odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti ili da, podredno, presudu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje uz naknadu prvotuženiku troškova žalbenog postupka u ukupnom iznosu od 85.140,63 kn.

U podnesku nazvanom „dopuna žalbe“, koji je podniet 3. prosinca 2014., prvotuženik ukazuje kako je nad njime otvoren stečajni postupak te protivna strana troškove parničnog postupka nastale do prekida postupka može ostvarivati samo kao stečajni vjerovnik, a tužitelj svoje potraživanje s osnove troškova ovog parničnog postupka nije prijavio u zakonskom roku.

Tužitelj nije podnio odgovor na žalbu.

Žalba je osnovana.

Predmet spora je pobijanje Sporazuma o osiguranju prijenosom prava vlasništva na nekretninama (koje se nalaze na k.č. br. 15077/1 zgrada i dvorište-centralno skladište površine 4669 m², k.č. br. 15094/1 dvorište i medputi površine 93 m², k.č. br. 15100/2 dvorište i skladište plina površine 2120 m² i k.č. br. 1513/2 dvorište ploškov površine 237 m², sve upisane u zk. ul. 1778 k.o. Delnice II.) sklopljenog između stranaka 3. prosinca 2007. Na temelju navedenog sporazuma nekretnine tužitelja prenesene su u punopravno vlasništvo prvotuženika.

Napominje se da je u odnosu na drugotuženika rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-2131/2013-113 od 4. listopada 2016. ovaj postupak prekinut, jer je drugotuženik prestao postojati (str. 510. spisa). Postupak je nastavljen samo u odnosu na prvotuženika, na temelju pravomoćnog rješenja Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-2131/2013-117 od 3. svibnja 2019. (str. 516. spisa).

Pobijana presuda ispitana je na temelju odredaba čl. 365. st. 2. ZPP-a, u granicama razloga navedenih u žalbi, pri čemu je drugostupanjski sud pazio po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

Prvostupanjski sud tijekom postupka, odnosno u pobijanoj presudi, nije počinio niti jednu bitnu povredu odredaba parničnog postupka na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Iako prvotuženik ističe da je počinjena bitna povreda propisana odredbom čl. 354. st. 8. ZPP-a, iz sadržaja njegovih navoda proizlazi da ističe da nisu bile ispunjene procesne pretpostavke za podnošenje tužbe radi pobijanja pravnih radnji dužnika propisane odredbom čl. 141. st. 2. i 4. SZ-a.

Podredno se napominje i da zbog toga što zastupnik po zakonu, odnosno punomoćnik stranke, nije imao potrebno ovlaštenje za vođenje parnice ili za pojedine radnje u postupku žalbu može podnijeti samo stranka koje se ti nedostaci tiču, a ne i protivna stranka.

Odredbom čl. 141. st. 2. i 4. SZ-a propisano je da se tužba radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika može podnijeti u roku od dvije godine od otvaranja stečajnog postupka, a ako tužbu podnosi stečajni upravitelj mora imati odobrenje stečajnog suca.

Iz spisa proizlazi da je tužba podnijeta 27. svibnja 2009., a stečajni postupak je otvoren 6. svibnja 2009. te da je stečajni sudac zaključkom poslovni broj St-27/09 od 26. svibnja 2009. (str. 123. spisa) odobrio stečajnom upravitelju podnijeti tužbu radi pobijanja predmetnog sporazuma od 3. prosinca 2007. Stoga prvotuženik neosnovano u žalbi tvrdi da je tužba podnesena bez odgovarajućeg odobrenja stečajnog suca. Iz sadržaja zaključka stečajnog suca proizlazi da je odobrenje dano upravo za pobijanje predmetnog sporazuma što je dovoljni sadržaj odobrenja.

Slijedom navedenog, procesne pretpostavke za podnošenje tužbe propisane odredbom čl. 141. st. 1. i st. 4. SZ-a su ispunjene.

Prvostupanjski sud je utvrdio sljedeće odlučne činjenice:

- da su parnične stranke 3. prosinca 2007. sklopile Sporazum o osiguranju prijenosom prava vlasništva na nekretninama (dalje: Sporazum) upisanim u zemljišne knjige u formi javnobilježničkog akta, i to tužitelj kao dužnik – protivnik osiguranja, prvotuženik kao vjerovnik – predlagatelj osiguranja i drugotuženik kao dužnik
- da su Sporazumom stranke utvrdile postojanje duga tužitelja prema prvotuženiku u iznosu od 2.097.814,48 kn s osnove glavnice i kamata te postojanje duga drugotuženika prema prvotuženiku u iznosima od 2.470.000,00 kn i 530.000,00 kn
- da je tužitelj navedenim Sporazumom izjavio da pristupa dugu drugotuženika prema prvotuženiku
- da je tužitelj Sporazumom dozvolio prvotuženiku prijenos prava vlasništva uz zabilježbu da je prijenos izvršen radi osiguranja tražbina u iznosu od 5.097.804,00 kn (dug tužitelja i dug drugotuženika kojemu je tužitelj pristupio)
- da je prijedlog za upis fiducijarnog vlasništva prvotuženik podnio 4. prosinca 2007.
- da je upis brisanja zabilježbe da je prijenos vlasništva s tužitelja na prvotuženika izvršen radi osiguranja novčane tražbine u iznosu od 5.097.814,00 kn i upis punopravnog vlasništva prvotuženika na navedenoj nekretnini izvršen na temelju prijedloga podnijetog 21. siječnja 2009.
- da je stečajni postupak nad tužiteljem otvoren 6. svibnja 2009.
- da je na dan 30.6.2009. vrijednost imovine tužitelja iznosila 3.259.621,19 kn, a iznos njegovih obveza 39.217.918,18 kn, od čega tražbine razlučnih vjerovnika 3.790.702,30 kn, tražbine vjerovnika viših isplatnih redova 35.000.815,88 kn, ostale obveze stečajne mase 379.400,00 kn i troškovi stečajnog postupka 47.000,00 kn.

- da su prvotuženik kao protivnik osiguranja i društvo Croatia osiguranje d.d. sklopili 24. veljače 2009. Sporazum o zasnivanju založnog prava na nekretninama koje su predmet ovog postupka te je založno pravo radi osiguranja tražbine u iznosu od 5.000.000,00 kn upisano na temelju prijedloga za upis podnijetog 2. ožujka 2009.
- da procijenjena vrijednost nekretnina koje su predmet ovog postupka na dan 23. lipnja 2009. iznosi 8.038.772,97 kn.

Prvostupanjski sud je pravilno ocijenio da su ispunjene opće pretpostavke za pobijanje pravne radnje propisane odredbom čl. 127. st. 1. SZ-a, prema kojima je potrebno da je nad dužnikom otvoren stečajni postupak, da je radnja koja se pobija poduzeta prije otvaranja stečajnog postupka, da je radnja dovela do oštećenja ili pogodovanja vjerovnika, da je krajnji rezultat pobijanja povećanje mogućnosti namirenja svih vjerovnika te da postoji uzročna veza između poduzete radnje i nastale posljedice.

S obzirom na prethodno navedenu vrijednost imovine tužitelja te visinu i strukturu njegovih obveza, proizlazi da se svi stečajni vjerovnici neće moći namiriti u stečajnom postupku; sklapanje pobijanog Sporazuma dovelo je do smanjenja imovine dužnika, odnosno umanjavanja stečajne mase, a uspješnim pobijanjem pravne radnje postiglo bi se vraćanje u stečajnu masu nekretnine u vrijednosti od 8.038.772,87 kn.

Činjenica da je na nekretninama koje su predmet pobijanog Sporazuma upisano založno pravo u korist Croatia osiguranje d.d. ne utječe na povećanje mogućnosti namirenja stečajnih vjerovnika u slučaju uspješnog pobijanja pravne radnje, jer je založno pravo upisano radi osiguranja tražbine u iznosu od 5.000.000,00 kn, a procijenjena vrijednost nekretnine je 8.038.772,87 kn. Dakle, i u slučaju prodaje nekretnine će mogućnost namirenja stečajnih vjerovnika biti povećana, budući da će preostati razlika.

Međutim, prvostupanjski sud je pogrešno primijenio materijalno pravo, odnosno odredbu čl. 129. st. 1. SZ-a kada je ocijenio da su ispunjene i posebne pretpostavke za pobijanje pravne radnje kojom se jednom stečajnom vjerovniku daje ili omogućava osiguranje ili namirenje, koje on nije imao pravo zahtijevati ili nije imao pravo zahtijevati na taj način ili u to vrijeme (inkongruentno namirenje).

Takva se radnja može pobijati:

1. ako je poduzeta u posljednjem mjesecu prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka ili nakon toga, ili
2. ako je poduzeta tijekom trećega ili drugoga mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka, a dužnik je u to vrijeme bio nesposoban za plaćanje, ili
3. ako je radnja poduzeta tijekom trećega ili drugoga mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka, a vjerovnik je u vrijeme njena poduzimanja znao da se njome oštećuju stečajni vjerovnici.

Prvostupanjski je sud ocijenio da je trenutak poduzimanja pobijane pravne radnje trenutak upisa punopravnog vlasništva prvotuženika, odnosno 21. siječnja 2009.

Međutim, prema odredbi čl. 138. st. 2. SZ-a ako je za pravovaljanost nekog pravnog posla potreban upis u zemljišnu knjigu, upisnik brodova, brodova u izgradnji ili zrakoplova, smatrat će se da je pravni posao poduzet kad budu ispunjene ostale pretpostavke za njegovu

valjanost, izjava o upisu postane obvezujuća za dužnika i druga strana podnese zahtjev za upis pravne promjene.

Za pravovaljanost prijenosa prava vlasništva na nekretninama radi osiguranja je potreban upis u zemljišne knjige da je vlasništvo prenijeto radi osiguranja, a nije potreban i upis punopravnog vlasništva. Iz navedenog proizlazi da se smatra da je taj pravni posao poduzet u trenutku kada je podnjet prijedlog za upis da je vlasništvo prenijeto radi osiguranja.

Napominje se i da sporazum o fiducijarnom osiguranju na nekretninama predstavlja pravni posao čiji cilj je prijenos prava vlasništva radi osiguranja, a ne stjecanje punopravnog vlasništva, budući da do stjecanja punopravnog vlasništva može, ali i ne mora, doći. Zato i iz ovog razloga trenutak stjecanja punopravnog vlasništva nije relevantan za ocjenu kada je pravni posao poduzet. Naime, u konkretnom slučaju radi se o složenoj pravnoj radnji koja se sastoji od više pravnih radnji, a mjerodavna je ona posljednja radnja koja dovodi do pravnog učinka umanjena dužnikove imovine. U nizu poduzetih radnji kod sporazuma o fiducijarnom osiguranju na nekretninama ta završna radnja koja je izazvala pravni učinak umanjena tužiteljeve imovine je prijedlog za upis punopravnog vlasništva na prvotuženika, međutim tužitelj upravo tu radnju nije pobijao tužbenim zahtjevom, nego samo sporazum o osiguranju prijenosa prava vlasništva na nekretninama, a te dvije pravne radnje se vremenski ne podudaraju.

U konkretnom slučaju je prijedlog za upis da je vlasništvo prenijeto radi osiguranja podnjet 4. prosinca 2007., a prijedlog za otvaranje stečajnog postupka je podnjet 12. veljače 2009. Slijedom navedenog, rokovi za pobijanje iz čl. 129. st. 1. SZ-a su protekli te nisu ispunjene posebne pretpostavke za pobijanje po pravnoj osnovi inkongruentnog namirenja.

Podredno prvostupanjski sud obrazlaže i da su ispunjeni uvjeti za pobijanje pravne radnje na temelju odredbe čl. 131. st. 1. i 2. SZ-a, odnosno da se radi o namjernom oštećenju vjerovnika.

Navedena odredba propisuje da se pravna radnja koju je dužnik poduzeo u posljednjih deset godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka ili nakon toga s namjerom da oštetiti svoje vjerovnike, može pobijati ako je druga strana u vrijeme poduzimanja radnje znala za namjeru dužnika. Znanje za namjeru se pretpostavlja ako je druga strana znala da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici (st. 1.), pri čemu će se smatrati da je vjerovnik znao da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici ako je znao ili je morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da je dužnik nesposoban za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici (st. 2.).

Prvostupanjski sud je utvrdio:

- da je postojala namjera tužitelja za davanje osiguranja na nekretninama sa svrhom osiguranja daljnje isporuke robe u cilju nastavka poslovanja tužitelja
- da je tužitelj u vrijeme sklapanja pobijanog Sporazuma tužitelj već dugo vremena bio u blokadi
- da nije postojalo ekonomsko opravdanje za tužiteljevo pristupanje dugu društva Cezar d.o.o.

- da se tužitelj obraćao prvotuženiku s prijedlozima za nastavak suradnje te isticao tešku situaciju glede svoje likvidnosti
- da kod tužitelja nije postojalo čvrsto uvjerenje da će se poslovanje nastaviti, jer nije bilo osnovano za očekivati da će kredit kod Hypo-Alpe-Adria Bank d.d. biti realiziran
- da je prvotuženik zahtijevao osiguranje na nekretninama kao uvjet za nastavak poslovne suradnje, odnosno kao uvjet za daljnju isporuku robe
- da je prvotuženik, odnosno njegov zastupnik po zakonu u sporno vrijeme, znao za financijsko stanje tužitelja, da je imao saznanja da tužitelj plaćanja vrši cesijama te je znao za okolnosti iz kojih se može zaključiti da je tužitelj nesposoban za plaćanje.

Na temelju navedenih činjenica prvostupanjski sud zaključuje da je kod tužitelja postojala svijest o mogućem oštećenju drugih vjerovnika te da je prvotuženik znao za okolnosti iz kojih je mogao zaključiti da je tužitelj nesposoban za plaćanje i da se pobijanom radnjom oštećuju ostali vjerovnici.

Međutim, činjenica insolventnosti (neprekinuta blokada računa tužitelja je nastupila u travnju 2007.) i okolnost da je prvotuženikova tražbina osigurana, za razliku od tražbina drugih vjerovnika tužitelja, ne znači automatizmom da je na strani dužnika (tužitelja) postojala namjera oštećenja vjerovnika kao posebna pretpostavka pobijanja iz čl. 131. SZ-a. Napominje se i da je prema potvrdi Hypo-Alpe-Adria Bank d.d. (str. 57. spisa) vidljivo da je tužitelj još od 2004. godine povremeno bio u blokadi, ali je uspijevaao nastaviti poslovanje.

Za postojanje namjere potrebna je svijest i volja za oštećenjem vjerovnika koja ovisi o dužnikovom subjektivnom stavu, dakle, njegovom stavu prema cilju i svrsi poduzete pravne radnje, njegovo gledište o insolventnosti u vrijeme poduzimanja radnje, procjenjuje se cilj i svrha poduzete radnje sa stajališta dužnika, iz kojih je motiva radnja poduzeta.

Prvostupanjski je sud utvrdio da je tužitelj pobijanu pravnu radnju poduzeo s ciljem nastavka poslovanja, kako bi mu prvotuženik nastavio isporučivati robu. Iz navedenog proizlazi da na strani tužitelja nije postojala namjera oštećenja vjerovnika, već namjera nastavka poslovanja.

Napominje se i da okolnost da je tužitelj pristupio dugu drugotuženika, Cezar d.o.o., ne dokazuje sama po sebi namjeru oštećenja vjerovnika. Iako je tužitelj tijekom cijelog postupka tvrdio da za pristupanje dugu drugotuženika nije bilo nikakvog ekonomskog opravdanja, nije predložio nikakve dokaze za tu tvrdnju. S obzirom na činjenicu da su sve parnične stranke međusobno bile u poslovnim odnosima (drugotuženik se bavio veleprodajom, prvotuženik maloprodajom, a tužitelj je bio kupac te robe koji ju je dalje prodavao), očito je tužiteljeva poslovna odluka bila pristupiti dugu drugotuženika. Stav prvostupanjskog suda da za pristupanje dugu nije bilo ekonomskog opravdanja nije sam po sebi dovoljan za utvrđivanje namjere oštećenja vjerovnika.

Nadalje, nije ispunjena ni pretpostavka koja se tiče znanja druge strane (prvotuženika) za namjeru tužitelja da pravnom radnjom oštetiti druge vjerovnike. U prvom redu, samim nepostojanjem dužnikove namjere oštećenja vjerovnika ne postoji niti znanje druge strane o tome. Također, prvotuženik je osiguravao svoje dospelje potraživanje prema tužitelju i potraživanje prema drugotuženiku i na temelju tog osiguranja nastavio poslovati s tužiteljem.

Napominje se i da je potraživanje prvotuženika dospjelo prije ostalih potraživanja navedenih u Očevidniku o redoslijedu naplate (str. 129. – 130. spisa), budući da prvo potraživanje navedeno u Očevidniku dopijeva 8. studenog 2017., a između stranaka nije bilo prijeporno da je dug tužitelja prema prvotuženiku dospio mjesecima prije prosinca 2007., kada je sklopljen pobijani Sporazum. Navedeno proizlazi i iz isprava u spisu (izvadak iz poslovnih knjiga, str. 229. spisa), kao i iz visine zateznih kamata koje je prvotuženik obračunao na neplaćeni dug.

Također, potrebno je napomenuti i da nekretnina na kojoj je vlasništvo prenijeto radi osiguranja nije bila jedina nekretnina koje je tužitelj imao u vlasništvu. Tužitelj je bio vlasnik još pet nekretnina (poslovni prostor u Rijeci, građevinsko zemljište u Čavlima, zgrada u Delnicama, stan u Zagrebu, svinjogojska farma u Voloderu). Ukupna vrijednost svih nekretnina u vlasništvu tužitelja bila je 110.840.752,67 kn, a nekretnina na kojoj je vlasništvo prenijeto prvotuženiku radi osiguranja procijenjena je na 8.038.772,97 kn.

Iz svega prethodno navedenog, prema ocjeni ovog suda, nisu dokazane posebne pretpostavke za pobijanje – postojanje namjere oštećenja vjerovnika na strani tužitelja, odnosno na strani prvotuženika te je tužbeni zahtjev valjalo odbiti.

Budući da je preinačena odluka o glavnoj stvari, valjalo je preinačiti i odluku o troškovima postupka te tužiteljev zahtjev za naknadu troškova odbiti, budući da je po preinačenoj odluci prvotuženik u cijelosti uspio u sporu.

Slijedom navedenog, na temelju odredbe čl. 373. t. 3. ZPP-a odlučeno je kao u točki I. izreke ove presude.

Prvotuženiku, sukladno njegovom zahtjevu i vrijednosti predmeta spora pripada pravo na naknadu troškova sastava odgovora na tužbu u iznosu od 62.512,50 kn (Tbr. 8.1. vezno uz Tbr. 42. i Tbr. 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, „Narodne novine“ broj: 148/09, 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15; dalje: Odvjetnička tarifa), sastava podnesaka od 11. svibnja 2010. i 4. svibnja 2011. u iznosu od po 625,00 kn za svaki (Tbr. 8.3. vezano uz Tbr. 42. i Tbr. 50. Odvjetničke tarife), pristupa ročištima 17. veljače 2010., 9. studenog 2010. i 25. svibnja 2011. u iznosu od po 62.512,50 kn za svako (Tbr. 9.1. vezano uz Tbr. 42. i Tbr. 50. Odvjetničke tarife), pristupa ročištu 30. listopada 2013. u iznosu od 63.112,50 kn (Tbr. 9.1. vezano uz Tbr. 42. i Tbr. 50. Odvjetničke tarife), sastava dviju žalbi u iznosu od po 78.890,63 kn za svaku (Tbr. 10.1. vezano uz Tbr. 42. i Tbr. 50. Odvjetničke tarife) i sudske pristojbe na dvije žalbe u iznosu od po 6.250,00 kn za svaku (Tar. br. 3. st. 1. Tarife sudskih pristojbi iz Zakona o sudskim pristojbama, „Narodne novine“ broj: 74/95, 57/96, 137/02, 125/11, 112/12, 157/13, 110/15 i 118/18) odnosno ukupno 484.693,76 kn.

Zato je na temelju odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a i čl. 155. ZPP-a odlučeno kao u točki II. izreke ove presude.

Prvotuženiku ne pripada pravo na naknadu troškova sastava podneska od 10. veljače 2010., jer je predmetni podnesak zaprimljen na sudu 16. veljače 2010., a 17. veljače 2010. je održano ročište trošak koji je prvotuženiku priznat u cijelosti. Stoga predmetni podnesak nije bio potreban za vođenje postupka. Nadalje, prvotuženiku ne pripada pravo na naknadu troška sastava podnesaka od 11. svibnja 2010. i 4. svibnja 2011. u iznosu od po 63.112,50 kn kn

prema Tbr. 8.1. Odvjetničke tarife već u iznosu od po 625,00 kn prema Tbr. 8.3. Odvjetničke tarife. Navedeni podnesci ne predstavljaju niti odgovor na tužbu, niti podneske kojima se očituje na nalaz i mišljenje vještaka, a što su jedine kategorije podnesaka za koje se priznaje naknada prema Tbr. 8.3. Odvjetničke tarife. Prvotuženiku ne pripada niti pravo na naknadu troška ročišta 20. svibnja 2010. jer prvotuženik na to ročište nije pristupio.

Slijedom navedenog, zahtjev prvotuženika za naknadu troškova postupka u ukupnom iznosu od 225.120,27 kn je valjalo odbiti kao neosnovan. Zato je odlučeno kao u točki III. izreke ove presude.

Zagreb, 18. kolovoza 2020.

Predsjednik vijeća
Raoul Dubravec

Broj zapisa: **17898-5416d**

Kontrolni broj: **0c0fc-c18f4-95e89**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=RAOUL DUBRAVEC, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.